

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 3 Ἰανουαρίου 1955 (Π. Ο. Η.)
"Ἔτος Θ'. Ἀριθ.—198 — Τιμὴ Φύλλου Δραχ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Σολωμοῦ 25 — Ἀθῆναι
Τηλέφ. 33.839

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Κληρικῶν καὶ Θεολόγων

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 30
Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ 1955

Εὐλαβέστατοι Ἱερεῖς ἐντιμότατοι Ἐπίτροποι τῆς Ἐκκλησίας
καὶ λοιπὸν Ὁρθόδοξον Χριστεπώνυμον πλήρωμα
Χάρις εἴη ἀπὸ Θεοῦ παρ' ἐμοῦ δὲ εὐχὴ καὶ εὐλογία.

Εἰς ἐκάστην δύσιν τοῦ ἐκπνέοντος ἔτους, καὶ εἰς ἐκάστην ἀνατολὴν τοῦ νέου τοιοῦτου αἰσθανόμεθα ὀρμεψύτως μίαν ἀνέκφραστον χαρὰν, καὶ ψυχικὴν ἀγαλλίασιν. Ἐκαστον χρόνον, ἀφαιρούμενον ἐκ τῆς κλεψύδρας τῆς ζωῆς ἡμῶν, μετὰ χαρᾶς πάντοτε προπέμπομεν εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς αἰωνιότητος, καὶ μετὰ ἀλλαγαγμῶν χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως ἐπίσης χαιρετίζομεν τὴν χρυσαυγίζουσαν ἀνατολὴν τοῦ νέου ἔτους τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Τοιαύτην δὲ χαρὰν καὶ ψυχικὴν ἑξαρσιν αἰσθανόμεθα εἰς τὴν πρώτην τοῦ νέου ἔτους, ὥστε θεωροῦμεν ὡς ἓν ἐκ τῶν εὐχαρίστων καθηκόντων νὰ εὐχρησθῶμεν εἰς ἀλλήλους τὰ βέλτιστα καὶ νὰ ἀφιερῶσωμεν τὰ εὐγενέστερα τῶν αἰσθημάτων ὑπὲρ τῶν συγγενῶν, καὶ πρὸς οὓς ὀφειλομεν μίαν εὐγνωμοσύνην διὰ μίαν μεγάλην πρὸς ἡμᾶς εὐεργεσίαν.

Διατὶ ὅμως εἰς τὰ δύο ἐπίκαιρα ταῦτα σημεῖα τοῦ χρόνου, ἀντὶ νὰ αἰσθανώμεθα λύπην ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ 365 ἡμερῶν ἐκ τοῦ χρονομέτρου τῆς ζωῆς ἡμῶν, καταλαμβανόμεθα ὑπὸ μίαν ἀυθόρμητον χαρὰν καὶ ἐλπιδοφόρον ψυχικῆς ἀγαλλιάσεως καὶ ἐξάρσεως;

Ὁ λόγος τοῦ ψυχολογικοῦ τούτου φαινομένου εἶνε ὁ ἑξῆς κατὰ τὴν ταπεινὴν ἀντίληψιν ἡμῶν. Χαίρομεν εἰς ἐκάστην ἀνατολὴν τοῦ νέου ἔτους, καὶ χαίροντες προπέμπομεν τὴν δύσιν τοῦ παλαιοῦ τοιοῦτου εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς αἰωνιότητος, διότι ἐλπίζομεν νὰ ἐπιτύχωμεν κατὰ τὸ ἀνατέλλον νέον ἔτος ἐκεῖνο, ὅπερ ἐπεδιώξαμεν πάσῃ δυνάμει, καὶ δὲν ἐπετύχομεν κατὰ τὸ παρελθὸν τοιοῦτον.

Ναὶ ἡ ἐλπίς, ὅτι ἡ συγκομιδὴ τοῦ νέου ἔτους

ἔσται πλουσιωτέρα, εἶνε ἐκεῖνο, ὅπερ προκαλεῖ εἰς ἡμᾶς τὴν ἀγολλίασιν καὶ τὴν χαρὰν μεθ' ἧς ὑποδεχόμεθα τὸν νέον τῆς χάριτος καὶ τῆς χρηστότητος ἐνιαυτόν, εἰς τὰς μυστηριώδεις ἀναλαμπὰς τοῦ ὁποῦ διαβλέπομεν νὰ ζωγραφίζεται περιλαμπρον καὶ ἐλπιδοφόρον τὸ οἰκοδόμημα τῆς μελλούσης ἡμῶν εὐδαιμονίας.

Ὁ ἄνθρωπος, ὡς ἀπαύγασμα καὶ ὑπερεκχειλισμα τῆς εὐδαιμονίας καὶ μακαριότητος τοῦ Θεοῦ, ὡς κύριον καὶ μοναδικόν τῆς ζωῆς τοῦ σκοπὸν ἔχει τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν εὐθυμίαν. Περὶ τὸ ἐπίζηλον τοῦτο ἀγαθὸν περιστρέφονται ὅλοι οἱ ἄγῳνες καὶ προσπάθειαι τοῦ ἀνθρώπου. Τὴν εὐτυχίαν ἔχουσιν ὡς κέντρον καὶ ἀφετηρίαν, ὅλοι οἱ πόθοι καὶ ἐπιθυμίαι τοῦ ἀνθρώπου. Περὶ ταύτην, ὡς περὶ ἄξονα, περιστρέφονται αἱ ἐλπίδες καὶ οἱ παλμοὶ τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας. Ἐκαστος δὲ ἄνθρωπος ἀναλόγως τῆς κοινωνικῆς θέσεως καὶ τῆς ψυχικῆς μορφώσεώς του ἀνάλογον σχηματίζει καὶ τὸ εἶδωλον τῆς εὐτυχίας του, ἣν πάσῃ θυσίᾳ ποθεῖ καὶ ἐπιδιώκει.

Οἱ πλείονες τῶν ἀνθρώπων, ὄντες προσκεκολλημένοι ὡς ὄστρακα ἐπὶ τοῦ ὕλικου σώματος, ἐπιδιώκουσι τὴν εὐτυχίαν τῶν ἐν τῇ ἀπολαύσει τῶν ὕλικων τοῦ κόσμου τούτου καὶ ἐπικαιρῶν ἀγαθῶν. Ἄλλοι ἐκ τούτων, ἔχοντες καλλιτέραν ἐπίγνωσιν τοῦ προορισμοῦ τῶν, καὶ ὑψηλοτέραν ἀντίληψιν τῆς λογικῆς καὶ πνευματικῆς φύσεως αὐτῶν, ἐπιδιώκουσι τὴν ἀπόκτησιν τῆς εὐγενεστερᾶς εὐτυχίας, ἣτις ἔγκειται εἰς τὸν ἑναρμονισμόν τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς, καὶ εἰς τὴν εἰρηνικὴν μετὰ πάντων ζωὴν.

Καὶ τέλος ὑπάρχει μία ἄλλη τάξις ἀνθρώπων, οἵτινες, ἐλάχιστα φροντίζοντες περὶ τῆς ἱκανοποιήσεως τοῦ ὕλικου καὶ φθαρτοῦ σώματος, καὶ ἥκιστα ἐπιδιώκοντες τὴν ἀπόκτησιν τῶν φθαρτῶν καὶ ἐπικαίρων τοῦ κόσμου τούτου ἀγαθῶν, ἀφιεροδοιοῦν πάσας τὰς σκέψεις καὶ τὰς φροντίδας αὐτῶν εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν μιᾶς ὑψηλῆς ἰδέας, καὶ τοῦ γενικοῦ καλοῦ, τοῦθ' ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ ἰδεώδους καὶ θεοῦ ἀγαθοῦ τῆς ψυχῆς.

Ἰδοὺ πῶς ἀποφαίνεται περὶ τῆς εὐτυχίας τοῦ ἀνθρώπου εἰς ἓκ τῶν νεωτέρων Κοινωνιολόγων. «Ἀληθῶς, λέγει οὗτος, εὐτυχεῖς καθίστανται ἐκεῖνοι, οἵτινες κατέστησαν τὸ σῶμα ὑγιὲς καὶ εὐρρωστον διὰ τῆς ἐγκρατείας, τῆς λιτότητος, καὶ τῆς ἀγνείας, τὸν νοῦν τῶν ταμείων ὠφελίμων γνώσεων, τὴν φαντασίαν τῶν πινακοθηκῶν ὥραίων εἰκόνων, τὴν συνειδησὶν τῶν εὐπαρησίαστον καὶ ἀκατάκριτον ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ πνευμά των ἄξιον εἰς κατοικίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος».

Ἀλλὰ καὶ τῶν τριῶν τούτων τάξεων οἱ ἄνθρωποι, ὅπως ἀποκτήσωσι τὴν, ἣν παντὶ σθένει καὶ πάσῃ θυσίᾳ ἐπιδιώκουσιν εὐτυχίαν, ἔχουσιν ἀνάγκην τοῦ χρόνου, εἰς τὴν ἀέναντον ροὴν τοῦ ὁποῦ ἀφίνονται κατεσταλλαγμένα τὰ πολύτιμα πηγύματα τοῦ χρυσοῦ καὶ τῆς εὐδαιμονίας. Ὁ χρόνος καθίσταται ἔτι πολύτιμον ἀγαθὸν διὰ τὸν ἄνθρωπον, ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν, ὅτι εἶνε τὸ μόνον ἀγαθόν, ὅπερ, ὅταν ἀπαξ ἀπολέσωμεν, δὲν δυνάμεθα νὰ τὸ ἐπανακτήσωμεν. Διότι ὁ χρόνος, οὔτε ποτὲ σταματᾷ, ἀλλ' οὔτε καὶ γυρίζει ὀπίσω, παρέρχόμενος ἀνωφελῶς. Ἐφ' ὧ καὶ δέον νὰ μὴν ἀφίνωμεν ποτὲ τὸν χρόνον νὰ παρέρχηται ἄνευ τινός ὠφελείας, ἐὰν θέλωμεν ἀσφαλέστερον καὶ μόνιμότερον νὰ ἐγείρωμεν τὸ οἰκοδόμημα τῆς εὐτυχίας ἡμῶν.

Καὶ ὅπως τὰ ὕλικά ἀγαθὰ καὶ κεφάλαια διατιθέμενα εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις ἄνευ προϋπολογισμοῦ καὶ ἀπολογισμοῦ, χάνονται, οὕτω καὶ ὁ χρόνος τὸ πολύτιμον τοῦτο κεφάλαιον καὶ θεῖον ἀγαθὸν ἐν τῇ παρουσίᾳ ζωῆς, διατιθέμενος ἀσκόπως καὶ ἀπεριοκρίτως, καὶ ἄνευ πίστεως εἰς μίαν ἀνωτέραν τοῦ ἀνθρώπου ἀποστολὴν οὐ μόνον δὲν δύναται νὰ φέρῃ ὠφέλειαν τινά, ἀλλὰ καὶ προξενεῖ μεγάλην ζημίαν εἰς τε τὴν παροῦσαν καὶ τὴν μέλλουσαν ζωὴν.

Οὕτω καὶ τὴν εὐτυχίαν τῆς μελλούσης ζωῆς, ἣν μᾶς ἐπαγγέλλεται ὁ Χριστὸς αἰώνιον καὶ πλήρη οὐρανόθεν χαρᾶς καὶ ἀνεκλαλήτου εὐδαιμονίας, δὲν δυνάμεθα νὰ ἀποκτήσωμεν, ἐὰν τὸν παρόντα χρόνον τῆς ἐπιγείου ζωῆς κοσμίως καὶ ἐναρέτως δὲν διανύσωμεν.

Ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἵνα ἀποκτήσωμεν τὴν ἀληθινὴν καὶ πραγματικὴν εὐτυχίαν, ἔχομεν ἀνάγκην τῆς χρηστῆς καὶ λελογισμένης χρήσεως τοῦ χρόνου, δι' οὗ ὠριμάζει ὁ ἀγλαὸς καρπὸς τῆς εὐτυχίας.

Τὴν διπλὴν ταύτην εὐδαιμονίαν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐν Οὐρανοῖς εὐχομαι εἰς ἅπαν τὸ ὀρθόδο-

ξον χριστεπώνυμον πλήρωμα, τὸ σθεναρῶς καὶ εὐόρκως ἀγωνιζόμενον κατὰ τοὺς χαλεποὺς τούτους καιροὺς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, τὸν καλὸν καὶ ὑψηλόν, ἐπὶ τῇ εισόδῳ ἡμῶν εἰς τὸν νέον τῆς χάριτος καὶ τῆς χρηστότητος ἐνιαυτόν.

Εἴθε ὁ ἐπ' αἰσίοις ἀνατείλας νέος χρόνος διὰ μὲν τὸ περιούσιον καὶ εὐλογημένον Ἔθνος ἡμῶν νὰ ἀποβῇ προάγγελος εἰρήνης καὶ πανελληνίου ἐνώσεως, ὅπως τοῦτο ἡνωμένον πρωταγωνιστήσῃ καὶ πάλιν εἰς τὸν καλλιστέφανον στίβον τῆς εἰρηνικῆς προόδου καὶ τοῦ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, διὰ δὲ τὸ πανελλήνιον ὀρθόδοξον πλήρωμα ἀποβῇ προάγγελος Ἐκκλησιαστικῆς ἐνώσεως καὶ Χριστιανικῆς εἰρήνης ὡς καὶ πηγὴ ἀνεξάντλητος πάσης χαρᾶς καὶ θυμῆς καὶ εὐδοκίας ἀπὸ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, οὗ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος σὺν τῇ πατρικῇ ἡμῶν εὐχῇ καὶ εὐλογίᾳ εἴη μετὰ πάντων ὁμῶν ἀμήν.

1 Ἰανουαρίου 1955

† Ὁ πρ. Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΚΑΙ ΤΑ ΕΠΟΜΕΝΑ

ὑπὸ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΜΟΥΣΤΑΚΑ Μοναχοῦ

Ἐγράφομεν ἐν τοῖς «προηγούμενοις» δι: Ὁ Πάπας τῆς Ρώμης προσεύχεται (:) ὑπὲρ τῶν Ὁρθόδοξων Ἀνατολικῶν Ἑλλήνων Χριστιανῶν ἵνα φωτισθῶσι καὶ ἔλθωσιν εἰς τὴν ἰδικὴν του...ἀλήθειαν. Ἰδοὺ καὶ ἡ προσευχὴ τοῦ Πάπα τὴν ὁποίαν ἀντιγράφομεν ἐξ ἐνὸς Λατινικοῦ Θρησκευτικοῦ Περιοδικοῦ «ARMONIA» τοῦ Τουρίνου καὶ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 13)25 Φεβρουαρίου 1856 τὰ ἐπόμενα:

«Αἱ ὑπὲρ τῆς ἐνότητος τῆς πίστεως προσευχαὶ ἀπετέλεσαν καὶ ἀποτελοῦσι θαυμάσια (:) χάριτος μεταξὺ τῶν διαμαρτυρομένων ἐν Ἀγγλίᾳ. Ἄν αἱ προσευχαὶ τῶν Καθολικῶν ἐπεκταθῶσι (δὲς προσοχὴν ἀναγνώστη) καὶ ὑπὲρ τῆς μεταβολῆς τοῦ θρησκευτικοῦ τῆς Σχισματικῆς Ἑλλάδος !!! αὐτὸ τοῦτο θέλει συμβῇ καὶ ἐν αὐτῇ. Διὸ καὶ ἡ αὐτοῦ Ἀγότης ὁ Πάπας Πίος ὁ Θ', καθ' ἃ ἀναγινώσκωμεν ἐν τῇ «Σοφίᾳ καὶ Πίστει» (ἄλλω τούτῳ Παπικῷ Περιοδικῷ) ἀπονέμει Συγγνώμην καὶ Ἀφεσιν 300 ἡμερῶν !!! εἰς ὅλους, ὅσοι λέγωσι τὴν κατωτέρω προσευχὴν μετ' εὐλαβείας. Πρὸς δὲ τοὺς, ὅσοι λέγοντες αὐτὴν καθ' ἑκάστην εἰς διάστημα ἐνὸς μηνός, ἐξομολογηθῶσι καὶ μεταλάβωσι, παρέχει πλήρη ἀφεσιν ἁμαρτιῶν, ἐφαρμοζομένην καὶ εἰς τὰς ψυχὰς τοῦ καθαρτηρίου πυρός.

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ

«Ὁ Μαρία Παρθένε Ἀσπικε, ἡμεῖς οἱ δοῦλοι σου καὶ τέκνα τῆς ἀγίας Ἐκκλησίας, πλήρεις πίστεως ἐν τῇ σῇ κραταιᾷ προστασίᾳ ἱκετεύομέν σε ταπεινῶς, ἵνα μεσιτεύσης παρὰ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, ὅπως εἰς δόξαν καὶ τιμὴν τῆς αἰδίου ἐκπορεύσεως παρὰ τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ!!! καταπέμψῃ τὰς δωρεὰς αὐτοῦ τοῖς πεπλανημένοις ἀδελ-

φοῖς ἡμῶν τοῖς ΣΧΙΣΜΑΤΙΚΟΙΣ !!! ΕΛΛΗΣΙ (!) καὶ ὅπως φωτισθέντες καὶ αὐτοὶ παρὰ τῆς ζωοποι- οῦ αὐτοῦ χάριτος, ἀποστραφῶσι τὴν ἀλαστονεῖαν καὶ τὴν πλάνην τοῦ πνεύματος αὐτῶν, εὐπειθεῖς τε γινόμενοι καὶ τῇ καρδίᾳ ταπεινοί, ΕΠΙΣΤΡΕΨΩ- ΣΙΝ ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τὴν ἀλάνθαστον ὁδηγίαν τοῦ πρώτου ποιμένος καὶ Λειτουργοῦ αὐτῆς τοῦ ΥΠΕΡΤΑΤΟΥΡΩΜΑΙΟΥ Πον- τίφικου· ὥστε ΗΝΩΜΕΝΟΙ εἰλικρινῶς μεθ' ἡμῶν διὰ τῶν ἀρρήκτων δεσμῶν τῆς αὐτῆς πίστεως καὶ τῆς αὐτῆς ἀγάπης, δοξάζωσι σὺν ἡμῖν διὰ τῆς πρά- ξεως ἔργων ἀγαθῶν τὴν Τρισέβαστον Τριάδα, ἐν- ταυτῷ δὲ τιμῶσι καὶ σέ, Παρθένε Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, τὴν Κεχαριτωμένην, νῦν καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας. Γέ- νοιτο». Ἐπτάκις τὸ Θεότοκε Παρθένε, καὶ ἐναλ- λάξ τὴν δέησιν: « Ἀνασσα ἡ ἀσπόρως συλληφθεῖσα, (!) πρέσβευε ὑπὲρ ΑΥΤΩΝ ». (τῶν σχισματικῶν ἐλλή- των δηλαδή!!!).

Ἐντεῦθεν λαβὼν ἀφορμὴν διάσημος Ὁρθόδοξος θεολόγος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης διὰ τοῦ πυρώδους καὶ πλήρους ἐνθους θερησκευτικοῦ καλὰμου αὐτοῦ, ἔγρα- ψε τὰ ἑξῆς :

« Τὴν ὄντως κωμικὴν ταύτην προσευχὴν καὶ τὰ παραρτήματα αὐτῆς ἀναγνόντες οἱ Ἕλληνες μάλ' αὖ- δὴ ἀνεκάγχασαν καὶ ἀνεμνήσθησαν τοῦ μακαρίτου ἐκείνου Τετζέλου, ὅστις μετεκόμизεν εἰς τὴν Γερμα- νίαν ἐκ τῆς θεοκαπήλου Ρώμης τὰ συγχαρητήρια καὶ τὰς ἐνδοεργεντίας ἐν σάκκοις καὶ σάνδ'υξι μι- βωτοῖς (σεντουκίοις) καὶ κοφίνοις καὶ καλὰθοις καὶ σάκταις (ζεμπιλίοις), ἀλλ' οὐκ οὐκ ἐπὶ μικροῖς, οὐδ' ἐπὶ φαύλοις ἐδίδου ὁ ἀνὴρ ταῦτα τὰ διὰ τὸν οὐρανὸν εἰσιτήρια, ἀλλὰ σὺν εὐθύτητι (!) καὶ δικαιο- σύνη (!) ὅλον ἐξεκένου τοῦ ἀμαρτωλοῦ τὸ βαλ- λάντιον, ἐπῶλε τὴν τῶν οὐρανῶν βασιλείαν!!! Ἄλλ' ἐνταῦθα πολὺς καὶ πλήθων (πλημμυρισμένος) ὁρεῖ ὁ τῆς Παπικῆς χάριτος χεῖμαρρος· οὐδὲ εἰς Ρώμην βαδίζειν ἀνάγκης, οὐδὲ ἀργύριον τελεῖν ὁλον- δήποτε, ἀλλ' ἐξ ὀλίγων μόνον λεξιδίων, ὡς διὰ μα- γικῆς ράβδου, μεταμορφοῦνται τὶς εἰς δίκαιον ἐξ ἀμαρ- τωλοῦ, καὶ εὐθὺς κατ' οὐρανὸν βαδίζει ἀνιδρωτὶ· οὐδὲ τραχεῖα ἡ ὁδός, οὐδ' ἀνάντας, οὐδὲ μὴν μα- κρὰ καὶ καματορὰ, ἀλλ' ἡδίστη καὶ ἐπιτομωτάτη!! « Ἡ αὐτοῦ Ἀγιότης, λέγει τὸ ἀνωτέρω δημοσίευμα ἀπονέμει συγγνώμην καὶ ἄφεσιν 300 ἡμερῶν εἰς ὅλους, ὅσοι λέγουσι τὴν κατωτέρω προσευχὴν μετ' εὐλαβείας » Παπαὶ τῆς μεγαλοδωρεᾶς!!!

Καὶ μικρὰ λοιπὸν καὶ μεγάλα, καὶ συγγνωστὰ καὶ θανάσιμα, καὶ φανερά καὶ κρυπτά, καὶ τὰ ἐν νυκτὶ καὶ τὰ ἐν ἡμέρᾳ γινόμενα ἀμαρτήματα ἐν ὅλῳ τούτῳ τῷ διαστήματι διὰ τοσοῦτον σμικροῦ καὶ ὀλι- γοστίχου ἀναγνώσματος λέλυνται καὶ ἀφένονται καὶ ἐν τῷ νῦν αἰῶνι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι!!! ΤΕΡΑΣΤΙΟΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗ ! Οὐδὲ πόνοι δεῖται καρδίας ὁ ἀμαρ- τωλός, οὐδὲ συντριβῆς, οὐδὲ πράξεων ἀγαθῶν, ἀλλ' ἀναγνώσεως μόνον· καὶ ὁ βαρὺς ἐκεῖνος κλειδὸς τῶν ἀμαρτημάτων ρήγνυται παρενδὺς καὶ συγ- κλύπεται!!!

Ἄλλ' ἐὰν ὁ ἀπᾶξ μόνον ἀναγνούς τὴν προσευ- χὴν ταύτην, λαμβάνει 300 ἡμερῶν ἀμαρτημάτων συγχώρησιν, εὐνόητον ὅτι ὁ δις διελθὼν αὐτὴν ἔχει ἀπληρωσμένην τῶν 600 ἡμερῶν τὴν συγγνώμην· ὁ

δὲ τρεῖς οὕτω προσευχηθεὶς ἐξησφάλισεν 900 ἡμερῶν ἀμαρτημάτων συγχώρησιν, καὶ καθεξῆς οὕτω μέχρι τοῦ τριακοστοῦ· ὁ δὲ τριακοντάκις αὐ- τὴν ἐν 30 ἡμέραις προσευχηθεὶς, ἔπρεπε δικαίῳ τῷ λόγῳ ἵνα ἔχη ENNEA ΧΙΛΙΑΔΩΝ ἡμερῶν ἄφεσις.

Ἄλλ' ἡ Παπικὴ μεγαλοδωρεῖα οὐδόλως ἀκρι- βολογεῖται ἐν τοῖς τοιούτοις... ἀλλ' ἐκ τοῦ ἀκνωτοῦ ἐκείνου καὶ ἀειρροῦ Βατικανοῦ κρατῆρος πλήρες καὶ ὑπερχειλὲς κεράννυσι τῆς ἀφέσεως τὸ ποτήριον, καὶ ὅλων ὁμοῦ τῶν διὰ βίου ἀμαρτημάτων πρυτα- νεύει συγγνώμην ! « Ὡ τῆς δαιμονίου προσευχῆς ! Τὸ δὲ δὴ παράδοξον, ὅτι ἡ τῆς προσευχῆς ταύτης δύναμις διατείνει εὐδρώτως καὶ μέχρι τοῦ Καθαρη- ρίου πυλῶν, ἐνσταλάζουσα καὶ τοῖς ἐκεῖ φλεγόμενοις ἀθλοῖς τῆς Παπικῆς Χάριτος τὴν δρόσον, καὶ πολ- λὰ ποιοῦσα κακεῖ τεράστια. Βαβαὶ ἤλικον ὅσον τὸ χρῆμα !

Τέρας τοῦτο οὐρανόμηκες, τὴν μὲν κεφαλὴν ἔχον ἐν τῷ Βατικανῷ, τὴν δὲ οὐρὰν ἐν τῷ Καθαρητηρίῳ !

(Συνεχίζεται)

ΠΑΡΑΝΟΜΟΙ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΙ ΔΙΩΓΜΟΙ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ

ὑπὸ ΑΡΙΣΤ. ΖΑΧΑΡΙΑ, Δικηγόρου

Τρίτον ἡ περὶ ἧς πρόκειται εἰσαγγελικὴ τοῦ Ἀρ. Πάγου γνωμοδότησις δέχεται, ὅτι ἡ διὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου γενομένη χειραφέτησις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπιβάλλει ὡς ὅρον ἀπαράβατον τὴν τήρησιν τῶν ἀποστολικῶν καὶ συ- νοδικῶν κανόνων καὶ τῶν ἱερῶν παραδόσεων. Τὸν ὅρον τοῦτον ἀναγνώρισιν ἀείποτε ἡ Ἑλληνικὴ Πο- λιτεία διὰ τοῦ καταστατικοῦ αὐτῆς χάρτου, διὰ δὲ τοῦ τελευταίου Συντάγματος ὥρισεν ἐν ἀρθρῷ 1 αὐτοῦ ὅτι ἡ ἐπικρατοῦσα ἐν Ἑλλάδι θρησκεία εἶναι ἡ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκ- κλησίας, ὅτι αὕτη ὑπάρχει ἀναποσπαστῶς ἠνωμένη δογματικῶς μετὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Με- γάλῃς καὶ πάσης ἄλλῃς ὁμοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκ- κλησίας, τηροῦσα ἀπαρασάλευτως ὡς ἐκεῖναι τοὺς ἀποστολικούς καὶ συνοδικούς κανόνες καὶ τὰς ἱε- ρὰς παραδόσεις· αὐτὸ τοῦτο ἀκριβῶς ὁρίζεται καὶ εἰς τὰ ἀρθρα 1 καὶ 2 τοῦ ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1923 καταστατικοῦ τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἔχοντα οὕτω : « Ἀρθρ. 1 ἡ Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, μέλος οὖσα τῆς Μιᾶς Ἀ- γίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, συν- ἵσταται μὲν ἐκ πάντων τῶν ὁρθοδόξων κατοίκων τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, διοικεῖται δὲ παρὰ τῶν κανονικῶν αὐτῆς Ἀρχιερέων, τηροῦσα ἀπαρα- σαλεύτως, ὡς ἅπασαι αἱ ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, τοὺς ἱεροὺς ἀποστολικούς καὶ συνοδικούς κανόνες καὶ τὰς ἱερὰς παραδόσεις ». « Ἀρθρ. 2. Ἀνωτάτη ἐν τῷ Κράτει ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ εἶναι ἡ Σύνοδος τῶν ἐχόντων ἐπισκοπὰς Ἀρχιερέων τῆς Αὐτοκεφά- λου Ἐκκλησίας φέρουσα τὸ ὄνομα « Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος », προεδρευομένη ὑπὸ

τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος». Τὸ καταστατικὸν τοῦτο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, μὴ στηριζόμενον ἀπλῶς ἐπὶ διατάγματος τῆς ἀσκήσεως τότε τὴν νομοθετικὴν ἐξουσίαν ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας καὶ προσυπογεγραμμένον ὑπὸ τοῦ ἀσκούντος τὴν τότε βασιλικὴν ἐξουσίαν Ἀντιβασιλέως, ἀλλὰ βασιζόμενον ἐπὶ ἀποφάσεως μόνον τῆς Ἐπαναστάσεως, ἣτις ἤσκει τότε συντακτικὴν ἐξουσίαν, δὲν φέρει μόνον τὴν ιδιότητα ἀπλοῦ νόμου, ἀλλὰ καὶ τὸν χαρακτηριστικὸν συντακτικοῦ τοιοῦτου, τοῦ ὁποίου αἱ θεμελιώδεις καὶ συντακτικοῦ περιεχομένου διατάξεις αὐτοῦ, μὴ διχθεῖσαι ποσῶς ὑπὸ τοῦ ἐπακολουθήσαντος Συντάγματος, δὲν δύνανται παντάπασιν νὰ μεταβληθῶσιν, ὥστε οἱ ἐπακολουθήσαντες τοῦ καταστατικοῦ τούτου νόμοι, ἐν οἷς καὶ ὁ 5187 τοῦ 1931, ἔχουσιν ἀπλῶς δύναμιν νόμου συμπληρωματικοῦ καὶ ἰσχύουσι μόνον καὶ ἐφ' ὅσον δὲν καθάπτονται τῶν θεμελιωδῶν διατάξεων τοῦ προμνησθέντος καταστατικοῦ. Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἐν τῇ παραγράφῳ ταύτῃ ἀναγραφόμενων διατάξεων, συνδυαζόμενων καὶ μὲ τοὺς σχετικούς ἱεροὺς ἀποστολικούς καὶ συνοδικούς κανόνες, σαφῶς καὶ ἀσφαλῶς ἐξάγεται ὅτι τὴν μὲν Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ἀποτελεῖ ἅπαν τὸ πλήρωμα αὐτῆς, συγκείμενον ἐκ πάντων τῶν Ἑλλήνων ὑπηκόων ἢ ὁμογενῶν τῶν κατοικούντων ἐν Ἑλλάδι, τὴν δὲ διοικοῦσαν τὴν Ἐκκλησίαν ὑπερτάτην ἐκκλησιαστικὴν ἀρχὴν ἀπαρτίζει ἡ Σύνοδος τῶν ἐχόντων ἐπισκοπὰς ἀρχιερέων.

Ἡ ἀνωτέρω λεπτομερὴς μνημόνευσις ὑπὸ τῆς εἰσαγγελικῆς τοῦ Ἀρείου Πάγου γνωμοδοτήσεως τοῦ τόμου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῶν διατάξεων τοῦ Συντάγματος καὶ τοῦ καταστατικοῦ τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος γίνεται, ἵνα ἐξαχθῇ, ὡς δέχεται, ὅτι καὶ οἱ θέλοντες νὰ τελώσι τὰ θρησκευτικὰ τῶν καθήκοντα κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, ὡς Ἕλληνες ὑπήκοοι, ἀποτελοῦσιν ὑποχρεωτικῶς μέρος τοῦ πληρώματος τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ Σύνοδος τῆς ὁποίας εἶναι καὶ δι' αὐτοὺς ὑποχρεωτικῶς ἐπίσης ἡ διοικοῦσα τὴν Ἐκκλησίαν ὑπερτάτη ἐκκλησιαστικὴ ἀρχή.

Ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον ἐξαγόμενον, τοῦ νὰ ἀποτελῶσι δηλαδὴ ὑποχρεωτικῶς μέλη τῆς ἀναγνωριζομένης ὡς ἐπισήμου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ οἱ Παλαιοεορτολογίται ὀρθόδοξοι Ἕλληνες, καίτοι οὗτοι διαφωνοῦσι πρὸς τοὺς διοικοῦντας αὐτὴν καὶ ἔχοντας ἐπισκόπους πλείστους Ἀρχιερεῖς, λόγῳ τοῦ ὅτι οἱ τελευταῖοι οὗτοι κατὰ παράβασιν τῶν Κανόνων ἀπὸ τοῦ 1924 κατέστησαν νεώτεροι Νεοεορτολογίται, εἶναι ἄκρως ἀντίθετον οὐ μόνον πρὸς τὸν ἐπικαλούμενον ὑπὸ τῆς εἰσαγγελικῆς γνωμοδοτήσεως τόμον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ πρὸς τὰς ἐπικαλούμενας ὑπ' αὐτῆς διατάξεις τοῦ Συντάγματος καὶ τοῦ καταστατικοῦ χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ εἶναι ἀντίθετον καὶ πρὸς πᾶσαν ἔννοιαν περὶ ἡθικῆς καὶ δικαίου καὶ πρὸς αὐτὴν ταύτην τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἰδρυτοῦ τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας.

Καθ' ὅσον, ὡς δέχεται καὶ εἰσαγγελικὴ τοῦ Ἀρείου Πάγου γνωμοδότησις, 1) «ἡ διὰ τοῦ τόμου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου γενομένη χειραφέτησις

τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπιβάλλει ὡς ὅρον ἀπαράβατον τὴν τήρησιν τῶν ἀποστολικῶν καὶ συνοδικῶν κανόνων καὶ τῶν ἱερῶν παραδόσεων», οὐδόλως δ' ἐπιβάλλει νὰ κρατῇ αὕτη ὑποχρεωτικῶς ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς καὶ ἐντὸς τοῦ κύκλου τῆς καὶ ὅσους ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς διαφωνοῦσι πρὸς αὐτὴν καὶ νὰ θεωρῇ αὐτοὺς ἐξαρτωμένους ὑποχρεωτικῶς ἀπὸ αὐτὴν. 2) Τὸ ἄρθρον 2 τοῦ Συντάγματος ἐπιβάλλει ἐπίσης, ὅτι «ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, κεφαλὴν γνωρίζουσα τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὑπάρχει ἀνασπαράστως ἡνωμένη δογματικῶς μετὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλῃς καὶ πάσης ἄλλῃς ὁμοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τηροῦσα ἀπαρασάλευτος, ὡς ἐκεῖναι, τοὺς τε ἱεροὺς ἀποστολικούς καὶ συνοδικούς κανόνες καὶ τὰς ἱερὰς παραδόσεις, χωρὶς καὶ τοῦτο νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν ὑποχρεωτικὴν συγκράτησιν ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς καὶ ἐκεῖνων, οἵτινες ἐξ αἰτίας τῆς διαφωνοῦσι δι' οἰονδήποτε λόγον πρὸς αὐτὴν. 3) Καὶ ἡ διάταξις τοῦ καταστατικοῦ χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπιβάλλει ἐπίσης τὰ αὐτὰ ἀκριβῶς καὶ μὲ τὴν προσθήκην ὅτι «συνίσταται δὲ ἐκ τούτων τῶν ὀρθόδοξων χριστιανῶν κατοίκων τῆς Ἑλλάδος». Ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς προσθήκης αὐτῆς ἀσφαλῶς δὲν συνάγεται, ὅτι ὑποχρεωτικὸς συνιστᾶται πάντες οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοί, κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος, τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, οὔτε συνάγεται ὅτι δὲν ἐξαιροῦνται οἱ διαφωνοῦντες πρὸς αὐτὴν. Καθ' ὅσον, ἂν πράγματι ὁ νομοθέτης ἤθελε νὰ συμπεριλάβῃ ὅλους γενικῶς καὶ ἀδιακρίτως, θὰ μετεχειρίζετο διάφορον, ὅταν ἐπὶ παραδείγματι μεταχειρίζεται εἰς τὸν περὶ Κώδικος τῶν Δικηγόρων νόμον, ἐνθα διατυπῶνται ὅτι «οἱ ἐν τῇ περιφερείᾳ ἐκάστου Πρωτοδικείου διωριζόμενοι καὶ νομίμως ἀσχοῦντες τὸ λειτουργημα αὐτῶν κατ' οἰκονομίαν Δικαστηρίῳ Δικηγόροι ἀποτελοῦσι Δικηγορικὸν Σύλλογον τοῦ ὁποίου πάντες εἶναι ὑποχρεωτικῶς μέλη».

Ἀλλὰ τοιαύτην περὶ ὑποχρεωτικοῦ διατύπωσιν ἐπιμελῶς καὶ σκοπίμως ὁ νομοθέτης ἀπέφυγε νὰ χρησιμοποιήσῃ 1) διὰ νὰ μὴ προσκρούσῃ εἰς τὰς περὶ ἡθικῆς καὶ δικαίου ἐννοίας καθ' ἃς ἡ Ἐκκλησία ἐπιβάλλει τὴν ἡθικὴν διὰ τῆς διδασκαλίας καὶ οὐχὶ διὰ καταναγκασμοῦ, ἐνῶ ἡ Πολιτεία ἐπιβάλλει τὸ δικαίον διὰ τοῦ καταναγκασμοῦ καὶ οὐχὶ διὰ τῆς διδασκαλίας. 2) Διὰ νὰ μὴ προσκρούσῃ εἰς τὰς θεμελιώδεις τοῦ Συντάγματος διατάξεις, καθ' ἃς «ἡ ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως εἶναι ἀπαραβίαστος. Καὶ 3) τὸ καὶ σπουδαιότερον, διὰ νὰ μὴ προσκρούσῃ εἰς τὴν βασικὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἰδρυτοῦ τῆς θρησκείας μας, Ὅστις ἐδίδαξε τὸ «εἴ τις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἄρατω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖτω μοι».

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω συνάγεται, ὅτι τὸ πλήρωμα μίᾳς Ἐκκλησίας, καὶ συνεπῶς καὶ τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, δὲν ἀποτελεῖται, καὶ μάλιστα ὑποχρεωτικῶς, ἐξ ὅλων τῶν κατοίκων τῆς περιοχῆς τῆς καὶ ἐξ ὅλων τῶν ὑπηκόων τῆς Πολιτείας, ἐν τῇ ὁποίᾳ αὕτη ἐδρεῖται ἀλλὰ συνίσταται ἀπλῶς καὶ μόνον ἐξ ἐκεῖνων, οἵτινες συμφωνοῦσι μὲ τὰ ὅσα ἡ Ἐκκλησία διδάσκει, ἀποκλειομένων δὲ τελείως τῶν διαφωνούντων καὶ ἀντιφρονούντων, ὡς

Ὁ ἀπολογισμὸς τοῦ 1954
ἀπολογισμὸς ἀποτυχίας.

Τίς πταίει ;

Ὁ χρόνος ποὺ ἐπέρασε δὲν εὐτύχησε νὰ περικλείσῃ καλύτερα γεγονότα ἀπὸ τοὺς πρεσβυτέρους ἀδελφοὺς του. Ἦλθε καὶ αὐτὸς φορτωμένος μετὰ ἐλπίδας καὶ ὄνειρα, μετὰ αἰσιοδόξους προβλέψεις καὶ ψευδαισθήσεις, καὶ ἔφυγε κάτω ἀπὸ τὸν βόγγο τῶν ἀνθρώπων ποὺ δοκιμάσθηκαν φοικιὰ. Κανεὶς ἀπὸ ἐκείνους ποὺ κρατοῦν εἰς τὰς χεῖρας τῶν τύχας τῶν ἀνθρώπων δὲν ἐτόλμησε νὰ ρίξῃ μίαν ἐταστικὴν καὶ διερευνητικὴν ματιὰν εἰς τὰ τεχνάη καὶ εἰς τὰς πυρκαϊὰς ποὺ ἔμειναν ὀπίσω μας. Κανεὶς δὲν ἠθέλησε νὰ ὁμολογήσῃ τοὺς πραγματικοὺς λόγους ποὺ ἐδημιούργησαν τὴν ἐπίγειον κόλασιν, εἰς τὴν θέσιν ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ θάλλῃ τὸ δένδρον τῆς ἀνθρωπίνης ἀγάπης. Ὅλοι τοὺς μετὰ κάποια προσποίησην, μικρὴν ἢ μεγάλην προσεπάθησαν νὰ μεταθέσουν τὸ πρόβλημα καὶ νὰ ἀπολογηθοῦν παραπειστικῶς.

Κι' ἔτσι ὁ ἀπλὸς μὲ συγχυσμένος καὶ κλονισμένος ψυχικὰ ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς μας δὲν κατώρθωσε νὰ ἀνακαλύψῃ τοὺς πραγματικοὺς λόγους ποὺ κάνουν τὴν ἀνθρωπίνην ἱστορίαν τραγωδίαν χωρὶς λύτρωσιν.

Τὰ γεγονότα ποὺ ἀφοροῦν τὰς διεθνεῖς σχέσεις ὅπως λέγουν, εἰς τὸ ἔτος ποὺ ἐπέρασε, ἔδειξαν τὴν ἀβυσσώδη, τὴν ἀγεφύρωτη ἀπόστασιν τῶν πρωταγωνιστῶν ποὺ τὰ διαχειρίζονται. Σ' αὐτὰ μάλιστα ἡμπορεῖς νὰ ἰδῇς τὴν διακομώδησιν τῶν ὑψηλῶν ἀρχῶν τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ποὺ συντελεῖται—ἀλλοίμονον—μετὰ τὰς πομπωδεστέρους καὶ τὰς πλέον πομφολυγώδεις ἐκφράσεις, ἐνῶ στὸ βάθος ὑπάρχει ὁ ψυχρὸς καὶ ἐκμεταλλευτικὸς ὑπολογισμὸς ὅλων τῶν πραγμάτων καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Ἐκεῖ παρουσιάζεται τὸ ψεῦδος γιὰ ἀλήθεια καὶ ἀντιστροφῶς. Ἡ διεθνὴς σοφιστεία ποιεῖ τὸν «ἥττω λόγῳ κρείττω καὶ τινάπαλιν».

Ὅσο διὰ τὰ ἐσωτερικὰ γεγονότα, ὅσα δηλ. συντελέσθησαν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν χώρον, δὲν διαφέρουν κατ' εἶδος καὶ ποιότητα ἀπὸ τὴν τακτικὴν τῶν διεθνῶν σχέσεων. Δὲν χρειάζεται νὰ καταφύγωμεν εἰς μακρινὰ παραδείγματα. Ἡ προσωπικὴ μας ἐμπειρία εἶναι ἀρκετὴ.

Τί ἔγινε ἡ δημοκρατικὴ ἐλευθερία ἀπὸ τὸν τόπον μας ; Φαίνεται ὅτι ἐδῶ ποὺ ἐγεννήθη ἐδῶ καὶ ἀπέθανεν ὀριστικῶς. Ὅλοι αἱ προβλέψεις, αἱ αἰσιοδοξίαι, αἱ ἐλπίδες διὰ τὸ ἔτος ποὺ ἐπέρασε ἀπεδεί-

χθῶς ἀπεκλείσθη, ἐκ τῆς χορείας τῶν Ἀποστόλων καὶ ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης, ὅστις, ἂν καὶ ἦτο Ἰουδαῖος ὑπὸ τοῦ Κυρίου καὶ μαθητὴς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν τούτοις, διότι διεφώνησε πρὸς ὅσα ἐδίδασκεν ὁ Διδάσκαλός του, τὸν ὁποῖον καὶ παρέδωκεν εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς, ὅχι μόνον ἔπαυσε ν' ἀνήκῃ εἰς τὴν χορείαν τῶν ἄλλων μαθητῶν, ἀλλὰ «καὶ ἀπελθὼν ἀπήγγελε» γεγονός, τὸ ὁποῖον ἐν προκειμένῳ δὲν συνέβη εἰσέτι, ἴσως, διότι ἡ διαφωνία δὲν προέρχεται ἀπὸ ἓνα μόνον, ἀλλὰ ἀπὸ πολλοὺς».

χθῶς φροῦδα καὶ χιμαίρικαί. Καὶ τὸ σπουδαιότερον, οἱ ἀρμόδιοι, οἱ υπεύθυνοι καὶ οἱ ταγοὶ τοῦ τόπου αὐτοῦ προσπαθοῦν πάντοτε μετ' ἐνόχους υπεκφυγὰς νὰ μεταθέσουν τὸ πρόβλημα καὶ νὰ μὴ τὸ λύσουν.

Ἀλλὰ πῶς νὰ λύσουν προβλήματα καὶ πῶς νὰ ἐξημερύνουν ὁρθῶς τὰ ἱστορικὰ φαινόμενα ἀφοῦ δὲν ἀντιλαμβάνονται τὴν ἐσωτερικὴν τους ὑφήν, σύστασιν καὶ «δομὴν» ; Ἰσως νὰ σὰς φαίνεται ὑπερβολικὸς ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι δὲν ἀντιλαμβάνονται τὴν ἐσωτάτην σύστασιν των.

Ὅταν ὁμοῦ αὐτοὶ χρησιμοποιοῦν ὡς μεθοδολογίαν τοὺς τὸν ὕλιστι-ὸν τρόπον ἐκτιμήσεως τῶν πραγμάτων δὲν σημαίνει οὐδὲν πελαγοδρομοῦν καὶ καρινοβατοῦν χωρὶς νὰ ἡμποροῦν νὰ ἐξεέλθουν ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδον ; Ὅταν τὰ πάντα τὰ ἐκτιμοῦν ἀπὸ τὸ τί ἀποφέρουν, ὕλικὸν βεβαίως, ὅταν προτάσσουν τὴν ὕλην καὶ θέτουν ἐκποδῶν τὸ πνεῦμα, δὲν εἶναι μίᾶ ἀπόδειξις ὅτι δὲν ἔχουν ὁρθὰς παραστάσεις διὰ τὸν κόσμον ;

Νὰ λοιπὸν ποία εἶναι ἡ κλεῖς ποὺ μᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἀποκρυπτογράφειν τοῦ μυστηρίου τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας ὧς ἔστιν εἰς τὴν βάσιν τῶν μεθόδων τῶν πολιτικῶν καὶ τῶν ἀρχηγῶν τῶν κρατῶν ἕνας παραλογισμὸς. Μία ἐσφαλμένη ἀξιολόγησις τῶν φαινομένων τοὺς ὁδηγεῖ μακριὰ ἀπὸ τὴν ὁρθὴν λύσιν τῶν ζητημάτων. Τὸ πρωταρχικὸ στοιχεῖον στὸν κόσμον, τὸ πνεῦμα, τὸ ἀπαξιώνουν ἐνῶ τὰ δευτερογενῆ γεγονότα τὰ ἀνυψώνουν εἰς κυριαρχικὰ μορφὰς ζωῆς. Μετὰ αὐτὴν τὴν διαπίστωσιν δυνάμεθα νὰ ἀχθῶμεν εἰς τὸ συμπέρασμα διὰ τοὺς πραγματικοὺς λόγους ποὺ ἐπροκάλεσαν τὴν ἀποτυχίαν τοῦ ἔτους ποὺ παρήλθε.

Καὶ ἐπειδὴ τίποτα δὲν φαίνεται νὰ μᾶς πείθῃ ὅτι τὰ πράγματα κατὰ τὸ ἐρχόμενον ἔτος ἀνατέλλουν μετὰ καλύτερους οἰωνοὺς δὲν πρέπει νὰ τρέφωμεν ψευδαισθήσεις διὰ τὴν πορείαν ποὺ σχεδὸν ἀναγκαστικῶς θὰ ἀκολουθήσουν.

Τὸ χρέος ὁμοῦ τοῦ σημερινοῦ χριστιανοῦ, τοῦ χριστιανοῦ μετὰ τοὺς περισσοτέρους πειρασμοὺς ἀπὸ ὅλας τὰς προηγουμένας ἐποχὰς δὲν σταματᾷ εἰς τὸ σημεῖον τῆς διαπιστώσεως αὐτῆς. Προχωρεῖ καὶ γίνεται καθῆκον ἐπιτακτικὸν καὶ ἐπιβάλλει τὸν πνευματικὸν ἀγῶνα εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ζωῆς.

Πρέπει νὰ παύσῃ ἡ πλαστογράφεις τῆς ἱστορίας, νὰ ἀποδοθοῦν τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι καὶ νὰ ἐπιβληθοῦν αἱ ὑψηλαὶ ἀρχαὶ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Μακριὰ ἀπὸ τὴν πηγὴν τοῦ φωτός καὶ τῆς ἀληθείας αἱ προσπλάθειαι διὰ τὴν βελτίωσιν τῶν ὕλικῶν καὶ ἡθικῶν συνθηκῶν τοῦ ἀνθρώπου ἀποβαίνουν ματαιοπονίαι. Δὲν ἔχει κανεὶς τὸ δικαίωμα νὰ ὁμιλῇ καὶ νὰ κατηλεύεται τὰς μεγάλας ἀρχὰς τοῦ χριστιανισμοῦ ποὺ τόσον συγκινοῦν τοὺς ἀνθρώπους, ὅταν δὲν ἔχῃ ὁ ἴδιος χριστιανικὰ βιώματα βαθιά καὶ συγκλονιστικά.

Ξεκινῶντες ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀφετηριακὴν διαπίστωσιν ἔχομεν τὴν δύναμιν, ὅλοι οἱ χριστιανοί, νὰ κάμωμεν κατὰ τὸ νέον ἔτος πρᾶξιν τὰ ἰδανικά μας ἐπιβάλλοντες καὶ εἰς τοὺς κυβερνήτας μας τὴν ἀντίληψιν, ὅτι μόνον ὅταν προσεχθῇ ὁ πνευματικὸς τομεὺς τῆς ἱστορίας θὰ παύσῃ αὐτὴ νὰ ὁμοιάζῃ μετὰ τὸν ἰσὸν τῆς Πηνελόπης καὶ τὸν μῦθον τοῦ Συσίφου.

ΟΙ ΝΕΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἐλέχθη ὅτι ὁ πληθωρισμός τῆς ἐκδοτικῆς κινήσεως μιᾶς χώρας εἶναι ἐνδεικτικὸν τῆς πνευματικῆς εὐφορίας. Πρέπει νὰ διαφωνήσωμεν μὲ τὸ διφορούμενον αὐτὸ συμπέρασμα. Ἄν δεχθῶμεν ὅτι ἔνας μεγάλος ἀριθμὸς βιβλίων ποὺ κυκλοφοροῦν σήμερα ἀντιπροσωπεύουν τὴν ἀρνησιν—ὅπως πράγματι τὴν ἀντιπροσωπεύουν—καὶ ὅτι καλλιεργοῦν τὴν ἀποσύνθεσιν τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, τότε τί εἶδους πνευματικὴ εὐφορία εἶναι ὁ ἔσμός τῶν ἀμαρτωλῶν ἐντύπων μὲ τὸ βεβαρυμένον Ποινικὸν Μητρώον;

Ἀπὸ τότε ὅμως ποὺ ὑπάρχουν βιβλία, ὑπάρχουν καὶ μάχαι γύρω ἀπὸ τὰ βιβλία, παρεξηγήσεις καὶ σύγχυσις. Θὰ παύσωμεν ὅμως νὰ μελετῶμεν καὶ νὰ διαβάζωμεν;

Ἀσφαλῶς ὄχι. Τὸ πρόβλημα εἶναι πῶς θὰ δυνηθῶμεν νὰ ξεχωρίσωμε τίς κατηγορίες ἐκεῖνες ποὺ εἰς ἐπιχρυσωμένα καταπότια περικλείουν τὸ θανάσιμον δηλητήριον. Αὐτὸς ὁ κίνδυνος ὑφίσταται ἰδιαίτερος διὰ τοὺς νέους.

Αὐτοὶ μὲ τὴν ἔφεσιν καὶ τὴν δίψαν ποὺ τοὺς διακρίνει, πλησιάζουν ἀδιακρίτως κάθε τι ποὺ προσφέρεται νὰ τοὺς διευκολύνῃ εἰς τὴν λύσιν τῶν ἀνεξαντλήτων ἐρωτημάτων ποὺ τοὺς ἀπασχολοῦν.

Καὶ ἔτσι ἂν κάποιο τυχαῖο γεγονὸς τοὺς φέρει εἰς τὴν περιοχὴν τῆς ἀρνήσεως καταντοῦν μετὰ ἀπὸ ὀλίγα ἔτη νὰ μὴ ἀναγνωρίζονται οἱ καλοὶ καὶ εὐτυχεῖς νέοι.

Ποῖον λοιπὸν πρέπει νὰ εἶναι τὸ κριτήριον μὲ τὸ ὁποῖον θὰ πλησιάζουν οἱ νέοι ἓνα βιβλίο; Ἄν δεχθῶμεν ὅτι σκοπὸς τῆς μελέτης τῶν νέων εἶναι ἡ διὰ μόρφωσις μιᾶς ολοκληρωμένης προσωπικότητος, ἐνὸς ἀληθινοῦ ἀνθρώπου, καὶ οὐ αὐτὴ εἶναι ὑπόθεσις τοῦ Πνεύματος, τότε ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ προσέχῃ ὁ νέος εἶναι ἡ φιλοσοφημένη καὶ γνησία πνευματικὴ στάσις τοῦ συγγραφέως ἀπέναντι εἰς τὰ ἀνθρώπινα προβλήματα.

Ὅταν ὁ νέος κατανοήσῃ ὅτι ἄλλο πράγμα εἶναι ἡ ἀπόλαυσις τῆς μελέτης καὶ ἄλλο ὁ σκοπὸς τῆς μελέτης, τότε θὰ ἀρχίσῃ νὰ σκέπτεται σοβαρῶς τὸ βαθύτερον πρόβλημα τῆς πνευματικῆς ἐπιλογῆς.

Ὅταν διαβάζοντας ἱστορίαν δὲν σταματᾷ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν—καθὼς ὁ Ἀπολλιναῖρ ὅστις εὐρισκόμενος εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τοῦ Δυτικοῦ μετώπου δὲν ἔβλεπε τὸ δράμα τοῦ πολέμου ἀλλὰ ἀπεθαύμαζε τὰ βεγγαλικά τῆς μάχης,—ὅταν λέγωμεν, δὲν σταματᾷ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἀλλὰ βιώνει καὶ θεᾶται ὅλον τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας sub special aeternitatis τότε γνωρίζει ποῖον βιβλίον πρέπει νὰ διαβάσῃ.

Τότε εἶναι ἱκανὸς καὶ τὴν τέχνην νὰ ἀποθauμάσῃ καὶ τὴν ἐπιστήμην νὰ γευθῇ χωρὶς ποτὲ νὰ κυριευθῇ ἀπὸ τὴν ἔπαρσιν καὶ τὴν ἀλαζονείαν διὰ τὰς γνώσεις του. Ἡ ὀλίγη γνώσις, ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸν Θεόν, ἡ πολλὴ ἐπαναφέρει εἰς αὐτόν.

Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον πρέπει οἱ νέοι νὰ πλησιάζουν τὰ πολυχρώμα καὶ δελεαστικά βιβλία εἶναι ὁ ὑπαγορευόμενος ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸ σκοπὸ τῆς ζωῆς

μας : ἀπὸ τὴν πνευματικὴν ἀρτίωσιν. Καὶ διὰ νὰ κυριευμένοι ἀπὸ τὸν ἰδεαλιστικὸν καὶ μεταφυσικὸν πυρετὸ τῆς πνευματικῆς ἀρτιώσεως ἀκολουθήσουν αὐτὸν τὸν δρόμον θὰ ἀντιληφθοῦν μίαν ἡμέραν μέσα εἰς ἓναν ὕμνον χαρᾶς ὅτι ὁ δρόμος αὐτὸς ὡδηγοῦσε εἰς τὴν μόνην ἀλήθειαν : τὸν Χριστόν.

Ἱστορικὸν Σημείωμα.

Η ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΕΝ ΑΘΩ

Κατωτέρω δημοσιεύομεν εὐχαρίστως ἱστορικὸν σημεῖωμα, ποὺ μᾶς ἀπεστάλη ἐκ τοῦ Ἁγίου Ὁρους ὑπὸ τοῦ εὐλαβεστάτου Ἱερομονάχου Γεωργίου ἀπὸ τὴν προβάταν Καρυῶν.

Εὐχαριστοῦμεν τὸν ἐκλεκτὸν συνεργάτην μας, ἀναμένοντες καὶ ἄλλην πολυτίμον διλην.

Κατὰ τὴν ἀρχαίαν Παράδοσιν τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων, ἡ κυρία ἡμῶν Θεοτόκος ἀποπλεύσασα ἐξ Ἰόπης διὰ Κύπρον πρὸς ἐπισκεψιν τοῦ Τετραμήρου Λαζάρου, κατὰ θείαν νεῦσιν τὸ πλοῖον ἐλιμενίσθη ἐν Ἀθῶ εἰς τὸν λιμένα τοῦ Κλήμεντος ὅπου κεῖται σήμερον ἡ Ἱ. Μονὴ τῶν Ἰβήρων.

Τὸ γεγονὸς αὐτό, ὁ μὲν Ἱστορικὸς Γεράσιμος Σμυρνάκης ἐν τῇ Ἱστορίᾳ αὐτοῦ «τὸ Ἅγιον Ὄρος» τὸ ἀμφισβητεῖ, ὁ δὲ ἐπίσης Ἱστορικὸς Κοσμάς Βλάχος ἐν τῇ Ἱστορίᾳ αὐτοῦ. «Χερσόνησος τοῦ Ἁγίου Ὁρους» Ἀθῶ» ἀντιθέτως τὸ ἐπιβεβαιοῖ.

Ἀσχέτως ὅμως πρὸς τὰς γνώμας τῶν Ἱστορικῶν ὅλοι οἱ μοναχοὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους νέοι καὶ γέροντες μετὰ χρηστῆς ἐλπίδος πιστοῦμεν αὐτὸ καὶ μετὰ εὐλαβείας καὶ ζηλοτύπου τινὸς ὑπερηφανείας διηγοῦνται οὕτω.

Ὑπάρχει μία σχετικὴ ἱστορικὴ περιγραφή περὶ τῆς ἐπισκέψεως τῆς Κυρίας Θεοτόκου εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος ἐκδοθεῖσα ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ 1888 ὑπὸ τοῦ Σπ. Κουσουλίνου εἰς τὸ τέλος τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοθέντων ὀκτὼ ἀσκητικῶν λόγων τοῦ ἁγίου Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, ἡ περιγραφή αὕτη φέρει τὴν ἐξῆς ἐπικεφαλίδα :

«Ἱστορία ἀρχαία σύντομος τοῦ Ὁρους Ἀθῶ. Ἀντιγραφείσα ἐκ παλαιᾶς ἱστορικῆς παραμυθῆς καὶ μεταγλωττισθεῖσα ἐκ τοῦ ἀραβικοῦ εἰς τὴν ἐλληνίδα γλῶσσαν κατὰ τὸ 5.990 ἔτος τῆς κοσμογονίας παρὰ Βενιαμὴν μοναχοῦ ἀραβὸς Βιβλιοφύλακος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Θεοβαδίστου ὄρους Σινᾶ».

Μέρος τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς περιγραφῆς μὲ ἐπικεφαλίδα «Ἡ εὐχὴ τῆς Θεοτόκου» ἔχει δημοσιεύσῃ ὁ π. Ἀθανάσιος εἰς τὴν «Τριαδικὴν Δογματολογίαν».

Ὡς θὰ ἴδῃτε ἐν αὐτῇ ἡ εὐχὴ τῆς Κυρίας Θεοτόκου εἶναι ὁ τόπος αὐτὸς (τὸν ὁποῖον ἐξελέξατο ὡς κληρὸν ἰδικόν της) νὰ κατοικηθῇ ὑπὸ παντὸς ἔθνους ὀρθοδόξου καὶ νὰ γίνῃ ὡς ἔγραψεν καὶ ὁ Πάπας Ἰννοκέντιος (ἅγιος τόπος, ὀρθόδοξος) Οἶκος Κυρίου, Οὐράνιος Πύλην).

Τὴν αἰτήσιν αὐτὴν τῆς Κυρίας Θεοτόκου τὴν ὁποῖαν ὑπεσχέθη ὁ Κύριος νὰ ἐκπληροῖ τὴν βλέπομεν ἐκπληρουμένην μέχρι σήμερον δι' αὐτὸ βλέπομεν ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων νὰ συμμονάζουν εἰς

τὸ ἅγιον Ὅρος ἐν ἀγαστῇ ἀρμονίᾳ Μοναχοὶ ὁρθόδο-
χοὶ διαφύρων ἐθνικοτήτων, Σέρβοι, Βούλγαροι,
Ρουμάνοι, Ρῶσοι μὲ ἴδια μοναστικά ἱδρύματα.
Ἑλλῆς καὶ εἰς ἄλλα Μοναστικά ἱδρύματα Μονά-
ζουν ὁρθόδοχοι Πολῶνοι, Τσεχοσλοβάκοι, Μαυρο-
βούνιοι. Ὑπάρχουν καὶ περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁ-
ποίας ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι εὐρέθησαν ἀντιμέτωποι
ἐν ὅλοις ἐν καιρῷ πολέμου νὰ εὐρίσκονται εἰς τὰ
σκηνώματα τὰ Μοναστικά ὡς ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ
καὶ νὰ δοξάζουν τὸν ἐν Τριᾷδι Οὐράνιον Πατέρα
καὶ τὴν Κυρίαν Θεοτόκον ὡς κοινήν προστατίδα
Μητέρα τῆς ὁποίας ἡ χάρις ἐκέλευσε εἰς τὴν πραγμα-
μικὴν πατρίδα τῶν Μοναχῶν.

Ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἐμόναζον εἰς τὸ
Ἄγ. Ὅρος Γεωργιανοὶ — Λατίνοι καὶ ἐξ ἄλλων
Αὐτικῶν κρατῶν Μοναχοὶ οἵτινες εἶχον ἴδια καὶ
περιφανῇ Μοναστικά ἱδρύματα οἷα τῆς Μονῆς
Ἀμαλφινῶν, ἀλλὰ ἐφ' ὅσον ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ
τὴν ὁρθόδοξον πίστιν μὲ τρόπον ὃν οἶδεν ἡ Προστά-
τις Κυρία Θεοτόκος δὲν ἠδυνήθησαν νὰ παραμεί-
νουν κακόδοχοι ἐδῶ καὶ σώζονται σήμερον τὰ ἐρεί-
πια καὶ ὁ μέγας πύργος τῆς Μονῆς τῶν Ἀμαλ-
φινῶν εἰς ἀψευδὲς μαρτύριον ὅτι ὁ Κύριος ἐκπλη-
ροῖ τὰ αἰτηθέντα ὑπὸ τῆς Κυρίας Θεοτόκου, ὅτι μό-
νον ὁρθόδοχοι θὰ Μονάζουν ἐδῶ, ἐνῶ ὡς γνωρί-
ζετε εἰς τὰ προσκυνήματα τῆς Παλαιστίνης Μονά-
ζουν ὅλων τῶν δογμάτων Μοναχοί.

Ἀπὸ τὰς «Θρησκευτικὰς Μελέτας» τοῦ Μαυροκορδάτου

Η ΝΕΑΝΙΣ

«Ἐστω (αὐτῶν) οὐχ ὁ ἔξωθεν ἐμπλοκῆς τριχῶν καὶ
περιθέσεως χρυσίου, ἢ ἐνδύσεως ἱματίων κόσμος·
ἀλλ' ὁ κρυπτός τῆς καρδίας ἄνθρωπος, ἐν τῷ ἀφθάρ-
τῳ τοῦ πραέος καὶ ἡσυχίου πνεύματος, ὁ ἔστιν ἐνώ-
πιον θεοῦ πολυτελής».

(Α. Ἐπιστολὴ Πέτρου Γ', 3-4)

Πρὸς σὲ νῦν στρέφω τὸν λόγον, ὦ νέα κόρη,
ἣτις σήμερον λάμπεις ἐν τῷ κάλλει ἀνθηρᾶς νεότη-
τος καὶ ἴσως ὑπὸ κολάκων ροικυκλωμένη διατελεῖς·
πρὸς σέ, ὦ παρθένε, τὴν ὠραϊοτάτην ἐλπίδα ἢ τὴν
δεινотάτην μέριμναν τῶν γεννητῶν καὶ τῶν συγ-
γενῶν σου.

Μὴ ἀπορρίψῃς τὸ βιβλίον τοῦτο χωρὶς ν' ἀνα-
γνώσῃς αὐτό. Αἱ ὑπ' ὅψιν σου σελίδες σὲ ὁμιλοῦσι
περὶ τῆς μελλούσης τύχης σου, περὶ τῶν ἐλπίδων
σου, περὶ τῆς εὐδαιμονίας σου ἐν ταῖς παρούσαις
ἡμέραις καὶ κατὰ τοὺς ἐπερχομένους χρόνους. Ἰσως
αὕτη ἡ θεία Πρόνοια, ἢ περὶ πάντων μετὰ τῶς αὐτῆς
ἀγάπης μεριμνῶσα, ἔφερεν εἰς χεῖράς σου τὸν τόμον
τοῦτον. Αἱ ἐν αὐτῷ περιεχόμεναι σκέψεις θέλουσι
πιθανῶς σὲ διασώσει ἀπὸ τῶν κινδύνων, ἐν μέσῳ
τῶν ὁποίων βαδίζεις ὡς περὶ τὸ χεῖλος ἀφανοῦς
ἀβύσσου· ἴσως θέλεις εὐρεῖ ἐν αὐταῖς παραμυθίαν
τινὰ εἰς τὴν κεκοιμημένην λύπην, τὴν βασανίζουσαν
τὴν καρδίαν σου· ἴσως διὰ τῆς μελέτης αὐτῶν θέ-
λεις παρασκευασθῇ καταλληλότερον καὶ θέλεις ἀπο-
κτήσῃ μεγαλειτέραν δύναμιν, ἵνα ὑποστῇς μετὰ
γενναϊότητος τὰς ἐν τῷ μέλλοντι περιπετείας καὶ
προσβολὰς τῆς τύχης.

Ἡ μέλλουσα τύχη τῆς κόρης ἐστὶ πολλῶν ἀβεβαί-
οι τῆς τύχης τοῦ νεανίου. Ὁ ἀνὴρ εἰσέρχεται μετ'
ἰδίας δυνάμεως ἐν ταῖς δυσκόλοις καὶ ποικίλαις σχέ-
σεσι τοῦ βίου. Κύριος αὐτοῦ ὢν, ἐκλέγει ὡς ἐπὶ τὸ
πλεῖστον αὐτὸς τὸ στάδιον, δι' οὗ ζητεῖ νὰ ἀπο-
κτήσῃ ἐντίμως τὰ πρὸς ἀνεξάρτητον βίον ἐπιτήδεια·
πρὸς ἐπίτευξιν τῶν διαφόρων σκοπῶν τοῦ ἐκλέγει
μετὰ πάσης ἐλευθερίας τὰ μέσα, ἅτινα νομίζει κα-
ταλληλότερα· ἐκλέγει δὲ μίαν ἡμέραν καὶ τὴν σύζυ-
γον αὐτοῦ, τὴν σύντροφον τοῦ βίου του, κατὰ τὰς
κλίσεις καὶ τὰς διαθέσεις αὐτοῦ. Πάντα ὅμως ταῦ-
τα οὐχ οὕτως ἔχουσι καὶ παρὰ τῇ νέᾳ κόρῃ.

Αὕτη σπανίως δύναται νὰ προσδιορίσῃ ἑαυτὴν
τὴν τύχην της, ἣν ὀφείλει σιωπῶσα νὰ περιμένῃ.
Σπανίως δέδοται αὐτῇ νὰ ἐκλέξῃ τὸν ἄνδρα, μεθ'
οὗ ἡδύνατο ἀσμένως νὰ συμμερισθῇ τὰς λύπας καὶ
τὰς χαρὰς τοῦ μέλλοντος βίου της· αὐτὸν ἐκλέγουσιν
ἄλλοι. Σπανίως κέκτηται ἰδίους πόρους καὶ ἴδια
μέσα, ἵνα αὕτη ἑαυτὴν συντηρήσῃ καὶ ὑπερασπίσῃ·
ἄλλοι παρέχουσιν αὐτῇ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα,
ἄλλοι ὑπερασπίζουσιν αὐτήν. Ἀνήκουσα εἰς φύλ-
λον, ὅπερ ἐκ φύσεώς ἐστι τρυφερώτερον, ἀσθενέ-
στερον τοῦ ἀνδρικοῦ καὶ ἥττον ἱκανὸν νὰ παλαίσῃ
πρὸς τὰς τρικυμίας τοῦ ἀστυκοῦ βίου, ἢ νέα κόρη
διατελεῖ, οὕτως εἰπεῖν, ὑπὸ διηνεκῇ ἐπιτροπείαν
ἐνώπιον αὐτῶν τῶν νόμων τῆς πολιτείας, καὶ ὀφεί-
λει ν' ἀναδέσῃ ἑτέροις τὴν διοίκησιν τῶν πραγμάτων
της καὶ τὴν διεύθυνσιν καὶ ὑπεράσπισιν τῶν ὀλίκων
αὐτῆς συμφερόντων.

Πόσον ἄρα ἐφήμερα καὶ ἀβέβαια εἰσι πάντα τὰ
ἀφορῶντα τὴν νέαν κόρην, καὶ ὅταν αὕτη ἔχει εἰσέτι
τοὺς γονεῖς αὐτῆς ἀπολαύοντας τῆς κοινῆς ὑπολή-
ψεως καὶ μὴ στερουμένους ἀποχρώσεως περιουσίας!
Πόσον ἐπισηφαλὴς καὶ σχεδὸν κλονιζομένη εἶνε ἡ
βάσις πάσης γυναικεῖου εὐδαιμονίας, ἀφοῦ ἡ τύχη
τῆς γυναικὸς ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς συμπτώσεως διαφό-
ρων εὐνοϊκῶν ἢ δυσμενῶν περιστάσεων! Ἡ δυ-
στουχὴς κόρη ἀγνοεῖ μέχρι τίνος χρόνον θέλει ἀπο-
λαμβάνει τῆς ὑπερασπίσεως καὶ τῆς φροντίδος τῶν
γονέων καὶ συγγενῶν της· ἀγνοεῖ δὲ προσέτι ἂν θέ-
λει τύχει ποτὲ συζύγου οἷον ἐπιθυμεῖ ἡ καρδία αὐ-
τῆς, συζύγου συμπαθοῦντος πρὸς τὰ φρονήματα καὶ
τὰ αἰσθήματα αὐτῆς καὶ δυναμένου νὰ καταστήσῃ
αὐτὴν ἐντελῶς εὐδαίμονα.

(Ἀκολουθεῖ)

Καὶ ἄλλος ναρκοθέτης.

Ὁ Θεολόγος (!!!) κ. Α. Στρομπούλης κατεσκεύασε
μὴν ἀρκετῆς ἐκρηκτικῆς δυνάμεως νάρκην. Ἐπιδιώ-
κει διὰ τοῦ βλασφήμου ἀνοσιουργήματός του «Ὁ νῆδος
τῆς Ἐρήμου» νὰ κατακηρύνῃ καὶ ἕκαστος σεβασμοῦ
πρὸς αὐτὴν ταύτην τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν. Εἰς
τοὺς «τρεῖς Ἰεράρχας» δ' ἐξαίρετος νέος καὶ ἐπιδοφό-
ρος Θεολόγος κ. Ἐπειουλῆς Θεοδωρόπουλος ἀντικρούει
τὸ ἀνοσιούργημα. Τὸν συγκαίρομεν! Ἡ φωνὴ του ὁ-
μως εἶναι «Φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ» διότι ἐνῶ ἐ-
στὶ φωνὴ σθεναρὰ καὶ ἡρωϊκὴ «Ὅτι ἢ ἀκρόασις» μέ-
σα εἰς τὸ χάος τῆς ἐπιλεγόμενης «Κρατοῦσης Ἐκκλη-
σίας».

Ἐμβάσματα Συνδρομῶν

Ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν
ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Πανιερώτατον Ἀρχιεπίσκοπον
Γ.Ο.Χ. κ. Χρυσοστόμον
Σολωμοῦ 25 — Ἀθήνας

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἐξεδόθησαν καὶ ἐφέτος ὑπὲρ τῶν Γραφείων ἡμῶν μερίμνη καὶ ἐπιστολαὶ τοῦ ὁσιολογιώτου μοναχοῦ Ἀντωνίου Μουστάκα Ἡμεροδεῖται τοίχου καὶ τσέπης, ἀλλὰ περιέχοντες τοιαύτην καὶ τοσαύτην ποιικίαν Ὁρθοκρυπτικῆς ὕλης, ὥστε δικαίως νὰ ὀνομάζωνται μᾶλλον Κατήχησις τῆς Ὁρθόδοξου Χριστιανικῆς Πίστεως ἢ Ὁρθόδοξος Χριστιανικὴ Διδασκαλία, παρὰ Ἡμεροδεῖται. Διὸ καὶ ὑπερβαίνουσιν ἀσυγκρίτως τοὺς τῶν παρελθόντων ἐτῶν τοιούτους. Συνετάχθησαν δὲ ἐν Ἀγίῳ Ὄρει.

Ἡ τιμὴ τούτων ὁρίσθη
τῶν μὲν τοίχου εἰς δραχ. 6 —
τῶν δὲ τσέπης » » 2.—

Συνιστῶμεν ὅθεν πρὸς πάντας τοὺς ἀδελφούς καὶ τὰ παραρτήματα ὅπως σπεύσωσιν ἐγκαιρῶς καὶ δηλώσωσιν ἡμῖν τὸν ἀναγκαζοῦντα αὐτοῖς ἀριθμὸν ἡμεροδεϊκτῶν τοίχου καὶ τσέπης.

Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

Δρυὸς Πεισούσης

Εἰς ἐπίσημον ἐκκλησιαστικὸν περιοδικὸν ἀνεγράφη, ὅτι ὁ ἐφημέριος τοῦ Ἀγίου Στυλίου Ἄρσεως κ. Ι. Ἀντωνόπουλος ὁμιλῶν ἐπ' ἐκκλησιαστικὰ διακηρύττει, ὅτι τὸ Εὐχέλαιον δὲν καθάρει ἀμαρτίας.

Ἡμεῖς γνωρίζομεν, ὅτι ἡ πίστις τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας εἶναι, ὅτι ἀναγκαῖος καρπὸς τοῦ Εὐχελαιίου εἶναι ἡ ἄφεσις τῶν ἀμαρτιῶν, ἐνδεχομένως δὲ καὶ ἡ σωματικὴ ἰασις, ὥς τὸ ὑποδηλοῦν σαφῶς οἱ λόγοι τοῦ Ἰακώβου (ε' 14-15) ... «ἐὰν ἀμαρτίας ἢ πεποιηκώς, ἀφθεύσεται αὐτῷ». Γνωρίζομεν ἀκόμη ὅτι ἡ πίστις καὶ τὸ τελευταῖον χριστιανὸν τῆς ἀνατολικῆς ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας ἔχει ἀκραδάντως τῆς ἀνωτέρω διδασκαλίας.

Τὴν ἄμνην ὅμως ἡ Ἐκκλησία τῶν νεοημερολογητῶν διὰ τὰ καταπαθεῖν τὰς βλασφημίας αὐτὰς καὶ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς προτεστάντας πληρικοὺς τῆς,

Ἡ μὴπως πιστεύει ὅτι αὐτὰ εἶναι ζητήματα παρορυσίδος, ἐνῶ τὸ πᾶν εἶναι ἡ δίωξις καὶ ἐξόντωσις τῶν Παλητῶν; Πῶς ὅμως δύναται νὰ ἀξιῶσιν σεβασμὸν τῶν δογμάτων καὶ τῆς παραδόσεως ἀπὸ τὸν ὡς ἄνω ἐφημέριον, ἀφοῦ ἡ ἰδία εἰς τὸ σύνολόν τῆς τρέπεται μὲ ἐπιταχυνομένην κίνησιν πρὸς ὅλο καὶ νέας καινοτομίας; Δρυὸς πεισούσης πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται.

Ντροπὴ!

Χαρὶς σχόλιον ἀναδημοσιεύομεν ἀπὸ καθημερινῆ ἐφημερίδα τὰς κατωτέρω γραμμὰς:

«Ἐκδόσθῃ καὶ αὐτό, στίς ἐμπομπές τοῦ Ἑθνικοῦ προγράμματος τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Ἀθηνῶν, ὅπως μᾶς βεβαιώσῃ ὁ κ. Μιχ. Νικηφοράκης (Πολυκλείτου 14). Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος νὰ λήθῃ, σὲ μιὰ ραδιοφωνικὴ σκηνή, γιὰ τὸν Ἰησοῦν: «Ἡ Μάννα του τὸν ἀγαποῦσε πρὸς πολὺ... ἀπὸ ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς, γιατί ἦταν μικρότερο!» Ἀλλὰ τί παραπάνω εἶπε γιὰ τὸν πλυνότατο Ναζωραῖο δ' συχωρημένος δ' Ἐρνεστος Ρενὸν καὶ ἐχαρκτηρίσθῃ ὡς ἄθεος; Γεννᾶται, ὅμως καὶ ἓνα ἄλλο ἐρώτημα: Ἀσκεῖται καμμιά ἐποπτεία, κάποιος ἐλεγχος, τέλος πάντων, στὰ κείμενα τῶν ἐκπομπῶν τοῦ ΕΠΡ; Ἡ μὴπως ὁ Σταθμὸς Ἀθηνῶν ἀποτελεῖ ἔφεργο ἀμπέλι ὅπου μπαίνει ἐλεύθερα ὁ καθένας... καὶ τσιλιμπονιάει;» Ντροπὴ...

Ἡ ἀνασκόπησις τοῦ 1954.

Πέρασε καὶ τὸ 1954! Ἐνα ἔτος ἀναμονῆς ἐν. ἔ. τος ἀγωνίας, ἓνα ἔτος διαφενδοεισῶν ἐλπίδων. Τὸ χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τοῦ ἔτους αὐτοῦ ἐκ μέρους μὲν τῆς ἀγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας, ἡ συνοχὴ ὅλων τῶν ἀδελφῶν, ἡ σταθερὰ ἐπιμονὴ τῶν, ἡ ἀγία καὶ ἀνεξάντλητος ὑπομονὴ τῶν καὶ πρὸ παντὸς ἡ ἀκλόνητος πίστις τῶν εἰς τὴν ὁρθότητά τοῦ ἀγῶνος καὶ τὴν Νίκην του. Τὸ Δ. Συμβούλιον τῆς Π.Ο.Ε.Ο.Κ. ὑπὸ τὸν ἀεικίνητον καὶ ἀκούραστον Πρέδδρον κ. Δ. Κυριακόπουλον ἐστέρφη πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις, διεφάνισεν τοὺς ἀρμόδιους, δι' ὑπομνημάτων τῶν ἡξίωσε εἰς ἔντονον ὕψος τὴν ἐπίλυσιν τῶν ζητημάτων μας, ὑπὲρ πᾶν δὲ ἄλλο δ' οὐθαρῶς ἠρέτης μας, τοῦ ὁποῦ καὶ μόνον ἡ μορφή ἐμψυχώνει, ἐνθαρρύνει καὶ ζωογονεῖ, διὰ τῆς πολυτίμου καὶ ἀναντικαταστάτου Ἡγεσίας του κατηύθυνε καὶ κατευθύνει τὸν ἀκατανίκητον τῆς Ὁρθοδοξίας Στρατὸν.

Ἐκ μέρους τοῦ Πολιτικοῦ κόσμου καὶ τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας παρετηρήθησαν τὰ ἐξῆς: Παχυλαὶ ὑποσχέσεις, χωρὶς ἀντίκρουσμα γεγονότων. Κατὰ τῶν μικρὰ διαλείμματα, τῇ ἀνοχῇ τοπικῶν παραγόντων καὶ οὐχὶ κατόπιν ἀνασταλτικῶν μέτρων τῆς Κυβερνήσεως. «Ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία» συνέχισε τὰς ἐπιθέσεις τῆς καὶ ἐπιμένει εἰς τὴν ἀντιχριστιανικὴν ἀδιαλλαξίαν τῆς. Βεβαίως δὲν ἐξέλιπον ἐκπρόσωποι τῆς, ἐπιδείξαντες κατανόησιν. Τοὺς εὐγνωμονοῦμεν δημοσίως.

Ἐν συμπεράσματι: Ὁ δῶν χρόνος ἀπέδειξε, ὅτι ὁ καλῶτερος τρόπος διεξαγωγῆς τοῦ Ἀγῶνος μας, εἶναι ἡ μάχη, ἡ συνοχὴ καὶ ἡ σταθερότης μας. Ἀπειδεχθῇ, ὅτι οὐδεμία πρόθεσις ὑπάρχει ἐκ μέρους τῶν διαφόρων πολιτικῶν ἀποχωρήσεων παραγόντων νὰ υλοθετήσουν σοβαρῶς τὸ αἷτημά μας διὰ τὴν ἐλευθερίαν μας. Ὅλοι ἐπιτεῖνουν νὰ τὸ ἐνταφιάσουν μέσα εἰς τὴν ἀναβλητικότητα καὶ τὰς ἀπατηλὰς ὑποσχέσεις.

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΗ ΕΙΣΦΟΡΑ ΜΟΝΑΧΩΝ

Ἐκτακτος εἰσφορὰ Ζηλωτῶν Πατέρων Β. Α. Πλευράς Ἀγίου Ὄρους, διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ φύλλου μας. Εὐθύμιος Ἱερομόναχος Σκήτη Ἰβήρων δρχ. 100, Γ. Παῖσιος Μοναχὸς Σκήτη Κουτλουμουσιου δρχ. 20, Γ. Ἡσαΐας Μοναχὸς Κελλίων ἡ Ἀγ. Τριάς δρχ. 20, Νεῖλος Ἱερομόναχος Καλύβη ὁ Ἀγίος Ἀθανάσιος δρχ. 20, Ἀντώνιος Γκίνης Μοναχὸς Καλύβη ὁ Ἀγίος Ἀντώνιος δρχ. 20, Γ. Μάξιμος Μοναχὸς Καλύβη ὁ Ἀγίος Γεράσιμος δρχ. 20, Α. Παναγιώτου Μοναχὸς Καρυαί δρχ. 20, Δαμιανὸς Μοναχὸς Καρυαί δρχ. 20, Γ. Ἀντώνιος Ταβάνης Μοναχὸς Καρυαί δρχ. 20, Γ. Νεκτάριος Μοναχὸς Τυπογράφος Καρυαί δρχ. 20, Νικόδημος Μοναχὸς Καρυαί δρχ. 10, Γ. Σάββας Μοναχὸς Καρυαί δρχ. 20, Χαρίτων Μοναχὸς Καρυαί δρχ. 5, Γ. Φανούριος Μοναχὸς Καρυαί δρχ. 10, Γ. Δαμιανὸς Μοναχὸς Καρυαί δρχ. 10, Γ. Γαβριὴλ Μοναχὸς Κελλίων Ἀγ. Γεωργίου δρχ. 50, Γ. Ἀνδρέας Μοναχὸς Κελλίων Προφ. Ἠλίας δρχ. 10, Σαββάτιος Μοναχὸς Τρουλωτῆ δρχ. 30, Γ. Δοσίθεος Μοναχὸς (Μυλωνᾶς) δρχ. 30, Ἀρσένιος Μοναχὸς Σκήτη Κουτλουμουσιου δρχ. 5, Ἀκάκιος Μοναχὸς Πρ. Γρηγοριάτης δρχ. 50, Γεράσιος Μοναχὸς Ἰβηρίτης δρχ. 20, Μάξιμος Ἱερομόναχος Ἰβηρίτης δρχ. 20, Ὁσιότης Μοναχὸς Ἰβηρίτης δρχ. 10, Ἀδελφοὶ Μυλοποτάμου δρχ. 20, Εὐθύμιος Ταμβάκης Μοναχὸς Καρυαί δρχ. 20, Χαρίτων Ἱερομόναχος Καρυαί δρχ. 20, Ἀθανάσιος Μ. Παναγιώτου Καρυαί δρχ. 5.

Πάντας τοὺς ἄνω πατέρας εὐχαριστοῦμεν καὶ εὐχόμεθα πᾶν ἀπὸ Θεοῦ ἀγαθόν.

Ὑπεύθυνος Ἀρχιμ. Παντελεήμων Τσαλούπης
Σολωμοῦ 25 — Ἀθήναι
Τυπογραφείου Γεωργίου Σερμίνης
Θεμιστοκλέους 83. — Ἀθήναι